

Het is de heilige plicht van je beste vriendinnen om je te overtuigen dingen te doen die je niet zou moeten doen.

‘Je gaat dit nooit afkrijgen. Je hebt het geprobeerd, meer kun je niet doen,’ zegt Noora, mijn beste vriendin. ‘Het was een waardige poging.’

De waardige poging bestond uit in vijf minuten een doorwrocht essay trachten te schrijven over het thema ‘persoonlijke groei’ in *Huckleberry Finn*. Noora zou me moeten helpen. Ik heb haar gevraagd hiernaartoe te komen voor morele steun. ‘We kunnen het net zo goed opgeven en iets anders gaan doen.’ Ze laat zich op mijn bed vallen met haar armen over haar ogen in de letterlijke verpersoonlijking van een appelflawwte. Zo dramatisch.

Ze heeft een punt. Ik heb vier weken de tijd gehad om dit stuk te schrijven. Vandaag is het maandag, morgen moet ik het inleveren. Ik heb niet genoeg verstand van wiskunde om er statistieken of kansberekening op los te laten, maar ik schat mijn kans van slagen laag in. Hallo consequenties van mijn eigen beslissingen. Daar zijn we weer!

Noora’s hoofd komt omhoog van het kussen. ‘Jezus, wat stinkt je hond.’

Ik knuffel Tamagotchi. ‘Daar kan hij niets aan doen.’

Mijn bastaardterriër heeft een zeldzame afwijking aan zijn klieren, die niet kan worden verholpen met een ingreep of medicijnen. Hij heeft ook een snoet die zo lelijk is dat je wel van hem moet houden en een smerige fetisj voor zijn eigen poten. Hij zuigt graag op zijn voetjes.

Ik ben er vrij zeker van dat ik louter op aarde ben om van deze hond te houden.

‘Ik kan deze opdracht niet laten schieten: als ik hem niet inlever, blijf ik zitten,’ hoor ik mezelf tot mijn eigen verbazing zeggen. Het komt

maar zelden voor dat ik de redelijkheid zelve ben. Gesprekken gaan meestal zo:

Noora: *stelt iets vreselijks voor*

Ik: *aarzel*

Noora: *teleurgestelde blik*

Ik: *stel nog iets veel ergers voor*

Noora: *verrukte blik*

Het komt erop neer dat zij een voorzet geeft en ik het twee keer zo erg maak. Als zij Timberlake is, ben ik Biel. Zij is de Edward voor mijn Bella, de Pauly D van mijn *Jersey Shore*. De zus die ik had moeten hebben. Mijn alles of niets. Dat is al zo sinds we op ons zevende iets in elkaar herkenden. Of beter gezegd, in onze huidskleur – die net een slag donkerder was dan die van de witte kinderen in Mount Shasta – en in een gedeeld onvermogen om simpele instructies op te volgen. ‘Een bloem tekenen?’ *Spottende opmerking*. Waarom niet meteen een compleet landschap in een oceaan met criminele zeesterren en een dolfinrechercheur die zich niet aan de regels houdt?

Samen vormen we de ene helft van de Asian Girl Gang, afgekort AGG. Het is meer *Golden Girls* dan georganiseerde misdaad. Hansani en Glory vormen de andere helft. De ballotage is streng: wie niet minimaal ergens in het verre verleden een voorouder ergens in het Oosten kan claimen, komt er niet in. Oftewel: we zijn pan-Aziatisch. In een stad die aan elkaar hangt van gebatikte hippiespandoeken en racistische zuidelijke vlaggen kun je je discriminatie niet veroorloven.

Noora kijkt me recht aan en praat op me in. ‘Het is tijd om het op te geven. Laat het los. Laat het gaan. Leg je neer bij het feit dat je gefaald hebt. Laten we naar het Emporium gaan. Ik vraag me af of die leuke jongen daar nog werkt. Weet je nog hoe Glory helemaal van de leg raakte en piemel-ijs in plaats van pinda-ijs bestelde? Kom op, Zoom Zoom!’

‘Ik wou dat je nooit had gehoord dat mijn moeder me zo noemt.’ Ik schuif wat heen en weer en Tamagotchi worstelt zich los uit mijn armen. Het is geen groot geheim dat ik meer van hem hou dan hij van mij. Hij draait rondjes voor hij gaat liggen, met zijn snuit tegen zijn kont. Te. Schattig.

Noora haalt haar schouders op. ‘Maar ik heb het wél gehoord en ik vind het geweldig. Het is onmogelijk die naam niet te gebruiken.’

‘Ik word liever Izzy genoemd.’

‘Je wordt liever Izumi genoemd,’ kaatst ze terug.

Correct. Maar op mijn achtste had ik die drie lettergrepen al zo vaak verminkt horen worden dat ik voor een simpelere naam was gegaan. Izzy is gewoon makkelijker.

‘Als witte mensen Klingon kunnen leren, kunnen ze ook leren je naam uit te spreken.’

Daar weet ik even niets op terug te zeggen. ‘Dat is zo,’ antwoord ik uiteindelijk.

Mijn bestie trommelt met haar vingers op haar maag, een duidelijk teken van verveling. Ze komt overeind en glimlacht als een geheimzinnige, zelfingenomen kat. Nog een reden dat ik meer een hondenmens ben. Katten zijn niet te vertrouwen. Als je dood bent, eten ze gewoon je gezicht op. (Ik heb hier geen hard bewijs voor, maar mijn intuïtie zegt me dat ze dit doen). ‘Vergeet het Emporium anders maar,’ zegt ze. ‘Ik voel me opeens pips en onaantrekkelijk.’

Nu grinnik ik. Dit doen we wel vaker en ik heb er meteen zin in. ‘Misschien moeten we ons even oprispen en het dan nog eens proberen?’ stel ik meer dan hulpvaardig voor. Tamagotchi spitst zijn oren.

Noora knikt met een ernstige blik. ‘Twee geniale zielen, één gedachte.’ Ze lacht en sprint mijn kamer uit, in de richting van mijn moeders badkamer, ook bekend als de Rodeo Drive van de cosmetica. Het is nog een hele uitdaging om niet te gaan watertanden van alles wat er op het gebutste blad van vinyl staat. Glanzende zwarte doosjes met Chanel-oogschaduw, een slaapmasker van La Prairie, Yves Saint Laurent Couture-eyeliner. O, en Koreaanse huidverzorgingsproducten? In overvloed. Elke decadente verwennerij biedt de belofte van een betere toekomst. Want de zaken mogen er dan nu superberoerd voor staan, ik denk echt dat deze bronzer van Golden Goddess alles anders zal maken.

De ironie wil dat alle peperdure make-up het tegenovergestelde is van alle praktische, geen-gedoe-karaktertrekken van mijn moeder. Ze rijdt in een Prius, is een recyclefanaat (soms denk ik dat ze alleen een kind heeft gekregen om haar te helpen bij het keren van de composthoop) en

hergebruikt haar oude panty’s voor van alles. Schilfertjes zeep over? Stop ze in de teen van een ouwe kous en je maakt ze tot het laatste sopje op. Als ik mijn moeder wijs op deze schijnheiligheid, wuift ze me nuffig weg. ‘Whatever,’ zegt ze. ‘Het hoort allemaal bij mijn vrouwelijke mysterie.’ Ik kan daar niets tegen inbrengen. De vrouwelijke soort is een vat vol tegenstrijdigheden. Waar het op neerkomt is dat alle glossjes en highlighters mams heimelijke genoegens zijn. En Noora en ik hebben er dan weer heimelijk genoeg in om onze gezichten ermee vol te kalken terwijl zij college staat te geven op de plaatselijke hbo.

Ik tref Noora in de badkamer aan, waar ze al druk in de weer is met lipgloss van Dior en intussen door de lamellen gluurt. ‘Jones staat weer in je achtertuin.’

Ik ga naast haar staan. Yep, daar is de buurman, in een roze slappe zonnehoed, een wit T-shirt, gele Crocs en een sarong die zo kleurrijk is dat het verboden zou moeten worden – wie kan er nu zoiets afzichtelijks hebben gemaakt?

Hij draagt twee potten donkere vloeistof en plaatst die op het terras bij ons achter. Vermoedelijk kombucha. Het bebaarde wonder heeft een oogje op mijn moeder, fermenteert zijn eigen theebrouwsels, houdt bij, en op zijn favoriete T-shirt staat: LIEFDE IS KLEURENBLIND. Wat natuurlijk nergens op slaat. Liefde ziet wel degelijk kleuren. Voorbeeld: toen ik op mijn dertiende de moed bijeen had geschraapt om tegen mijn grote liefde te zeggen dat ik hem leuk vond, antwoordde hij: ‘Sorry, maar ik val niet op Aziatische chicks.’

Sindsdien heeft mijn liefdesleven hetzelfde vervloekte pad bewandeld. Mijn laatste relatie eindigde rampzalig. Hij heette Forest en hij bedroog me tijdens het schoolbal. We zijn bewust ontkoppeld in de *conscious uncoupling*-stijl van Gwyneth Paltrow. Het verliep allemaal heel verantwoord. Ik wrijf over mijn zij, waar ik opeens een scherpe pijn voel. Vast een wind die vastzit, het komt beslist niet door de herinnering.

‘Het is best een beetje griezelig dat hij je moeder steeds spullen brengt. Net een wilde kat die dooie muizen op je deurmat achterlaat.’ Noora draait de dop weer op de gloss en wrijft haar lippen over elkaar. De diepe rode kleur past bij haar persoonlijkheid. Ze weet niet eens hoe je ‘subtiel’ spélt.

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Twee weken geleden bracht hij een boek met gedroogde bloemen voor haar mee.’ Mam is biologiedocent en alles wat met planten te maken heeft, is echt haar ding. Wat Jones tekortkomt aan gevoel voor fashion, compenseert hij met inzet, dat moet ik hem nageven.

Noora stapt weg bij het raam en gooit de gloss op de quilt die mam op de vlooiemarkt heeft gevonden. Ze is een grote fan van vintage spullen. ‘Is dit het boek dat hij voor haar heeft gemaakt? *Zeldzame orchideeën van Noord-Amerika*?’ Ze staat nu bij mams nachtkastje, de nieuwsgierige bemoeial.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Dit is iets anders.’ Ik heb nooit acht op het boek geslagen, want, nou ja, zeldzame orchideeën en zo.

Noora slaat het boek open. ‘Kijk eens aan, wat hebben we hier?’ Ze tikt met haar vinger op de titelpagina en begint te lezen. ‘Mijn liefste Hanako—’

Het duurt even voor bij mij het kwartje valt. *Liefste? Hanako?* Ik maak een snoekduik en gris het boek uit haar handen.

‘Dat was dus best een beetje bot van je.’ Ze laat haar kin op mijn schouder rusten om mee te kunnen kijken.

Het handschrift is netjes maar schuin en de inkt is bijna vervaagd.

Mijn liefste Hanako,

Laten deze woorden alsjeblieft duidelijk maken wat ik niet uit kan spreken.

Ik wou dat ik zo dicht bij je was

Als de natte rok die op een zoutmeisje plakt.

Ik denk altijd aan je.

– Yamabe no Akahito

de jouwe,

Makoto ‘Mak’

2002

Noora fluit laag. ‘Zo, zo, dus Jones is niet de enige niet-zo-stille bewonderaar van je moeder.’

Ik ga op het bed zitten. ‘Mam heeft het nooit over een Makoto gehad.’

Ik weet niet goed wat ik ermee aan moet. Het is ongemakkelijk om over het leven van je ouders te denken zoals het was toen jij er nog niet was. Noem me maar een narcist, maar het is het voorrecht van een tiener om ervan uit te gaan dat alles is begonnen op het moment dat jij bent geboren. *Izzy is gearriveerd, de wereld kan beginnen met draaien*, zeg maar. Weet ik veel, misschien is typisch iets van enige kinderen? Of misschien houdt mijn moeder wel zoveel van me dat ze me het gevoel heeft gegeven dat alles bij mij begon?

Ik zit hier nog over te malen als Noora zegt: ‘Dus, hé, jij bent toch geboren in 2003?’

‘Ja.’ Ik slik en kijk naar de bladzijde. Onze gedachten zijn tegelijk dezelfde onwaarschijnlijke, maar intuïtief correcte richting ingeslagen. Mijn moeder zei dat ze in haar laatste studiejaar zwanger is geraakt van mij. Mijn ouders behoorden tot dezelfde lichterling: Harvard, 2002. Mijn vader was een uitwisselingsstudent, uit Japan. Het was een onenightstand. ‘Maar het was geen ongelukje,’ heeft ze altijd met nadruk gezegd. ‘Je hebt alleen maar groot geluk gebracht.’

Ik staar naar de naam. *Makoto. Mak.* Hoe groot is de kans dat mijn moeder in één jaar met twee verschillende Japanse mannen heeft gerotzoid? Ik waag een blik op Noora. ‘Dit zou mijn vader kunnen zijn.’ Het voelt raar om het uit te spreken. Zwaar. Taboe.

Wie mijn vader is, is altijd een biografische voetnoot gebleven. *Hanako Tanaka is in 2002 zwanger geraakt van een onbekende Japanse man.* Dit is niet iets waar ik me rot over voel. Ik ben een dochter van de eenentwintigste eeuw en ik ga me echt absoluut niet schamen voor het feit dat mijn moeder een seksueel bevrijde vrouw is. Ik respecteer haar beslissingen, ook al zorgen de woorden *seksueel* en *moeder* in één zin ervoor dat ik onmiddellijk iets in de fik wil steken.

Het is het niet weten dat een gat in mijn ziel veroorzaakt. Over straat lopen, naar mensen kijken en me afvragen: ben jij mijn vader? Zou jij mijn vader kunnen kennen? Weet jij iets over mij wat ik niet weet?

Noora kijkt me ernstig aan. ‘Ik ken deze blik. Ga nou niet te veel hopen, Izzy.’

Ik druk het boek tegen me aan. Soms is het moeilijk om niet jaloers te zijn op mijn beste vriendin. Ze heeft zoveel wat ik niet heb: twee ouders en een heel grote familie. Ik heb wel eens Thanksgiving bij haar gevierd. Het was net een schilderij van Norman Rockwell, afgezien dan van een aangeschoten oom. Perzische uitdrukkingen over en weer, granaat-appeljus en taart met kakifruit in plaats van appeltaart. Zij weet precies waar ze vandaan komt, wie ze is en wat ze is.

‘Serieus,’ zeg ik uiteindelijk.

Noora gaat naast me zitten en port me in mijn zij. ‘Serieus? Dit zou je vader kunnen zijn. Maar misschien ook niet. Trek nou geen overhaaste conclusies.’

Te laat.

Als kind dacht ik heel veel aan mijn vader. Soms fantaseerde ik dat hij tandarts was, of astronaut. Ooit, al zal ik het nooit hardop zeggen, wens- te ik dat hij wit was. Eerlijk gezegd wou ik dat van mijn beide ouders. Wit was mooi. Wit was de kleur die mijn poppen hadden, en de modellen in tijdschriften en de families die ik op televisie zag. Zoals ik mijn naam had ingekort, zo zou een lichtere huidskleur en rondere ogen mijn leven zoveel gemakkelijker hebben gemaakt, en de wereld zoveel toegankelijker.

Ik werp een blik op de pagina. ‘Ze hebben op Harvard vast bijgehouden wie er studeerde.’ Het komt er een beetje trillerig uit. Ik heb nooit op zoek durven gaan naar mijn vader. Ik praat zelfs nooit over hem. Om te beginnen moedigt mijn moeder het niet bepaald aan. Of anders gezegd: haar onwilligheid om over hem te spreken, moedigt mij niet echt aan. Dus hield ik mijn mond, om onze moeder-dochterband niet te verstoren. Eigenlijk wil ik haar er nog altijd niet mee lastigvallen, maar dit lijkt me niet iets wat ik alleen zou moeten doen. Ben je daar geen beste vriendinnen voor, om de last samen te dragen?

Klik. Flits. Noora neemt een foto van de pagina met haar telefoon. ‘We gaan dit tot op de bodem uitzoeken,’ belooft ze. God, ik wou dat ik haar zelfvertrouwen en zelfverzekerdheid in een flesje zou kunnen doen. Al had ik maar de helft van wat zij heeft. ‘Alles oké?’ vraagt ze aan me.

Mijn lippen beven. Er stuitert iets rond in mijn borst. Dit zou iets groots kunnen zijn. Heel groot. ‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik moet het alleen allemaal nog even verwerken.’

Noora slaat haar armen om me heen en trekt me stevig tegen zich aan. We knuffelen elkaar. ‘Maak je geen zorgen,’ zegt ze bloedserieus. ‘We gaan hem vinden.’

‘Denk je dat echt?’ Ik leg alle hoop die ik bij elkaar kan schrapen in mijn blik.

Haar sluwe kattengrijs verschijnt weer. ‘Wordt Cinnabon mijn ondergang?’

‘Gezien je recente consumptie daar vermoed ik van wel.’

Haar knikje is kort en vol vertrouwen. ‘We gaan hem vinden.’

Zie je nou wel? Ze is mijn alles of niets.